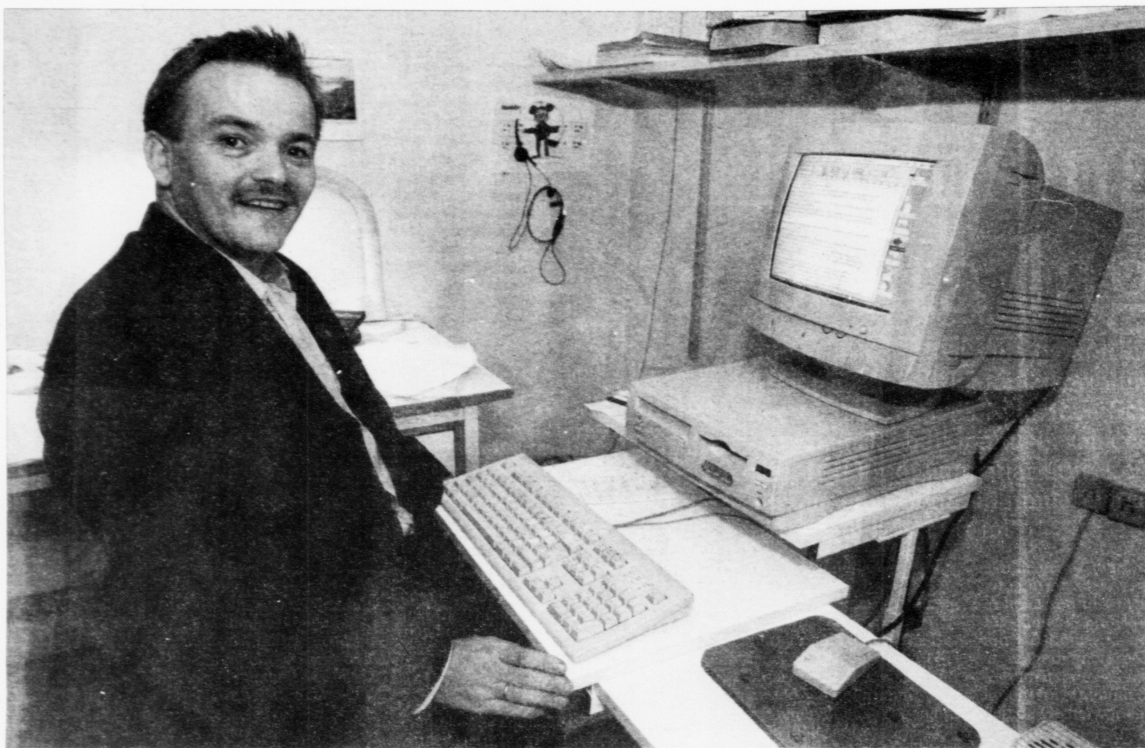

- Hóast fólk í Singapore ekki eiga so nógv hava tey tað gott sínámillum og trívast væl. Fátekradømið nítur ikki fyrr enn tú ert svangur og tað er ikki nógv staðni, at fólk eru svong, sigur Jústines Eidesgaard, sum næstan dagliga hevur tosað við føroyingar meðan hann hevur arbeiðt í Singapore
Mynd: Jens Kristian Vang

Jústines Eidesgaard:

Eg síggi verðina við nýggjum brillum

- Føroyar eru broyttar í mínum hugaheimi og heimurin er vordin størri. Lívið er ikki so svart og hvítt longur, - tað eru so ógíluga nógvir tónar millum tað svarta og hvíta. Tá ið tú fert av stað sprellum tú teir fyrstu mánaðirnar, men so fótur tú tær aftur og byrjar at trívast. Og eg eri ógíluga glaður fyri at hava verið burtur, sigur Jústines Eidesgaard, sum nú flytir úr Singapore til Hamburg

Turið Kjolbro

- Í Singapore arbeiði eg sum kirkjuteinari, og eg var ikki meiri enn komin til Føroya, tá ið eg varð biðin um at vera deknur í Oyðarfjardar kirkju í morgin. Og tað gleði eg meg til, sigur Jústines Eidesgaard.

Í hesum døgum vitja Jústines Eidesgaard og kona hansara Poula í Føroyum. Fyri nokrum døgum síðani søgdu tey farvæl í Singapore, har tey hava arbeiðt síðani á heysti í 1996 í donsku sjómanskirkjuni. Týsdagin í komandi viku halda tey fram í arbeiðinum fyri somu kirkju, men hesa ferð í kenda havnabýinum í Týsklandi, Hamburg.

- Eg fór út at umboða eina kirkju, arbeiðið hjá mær hevur verið fyrri eina kirkju, men eg eri útbúgvin journalistur og eg haldi, at eg havi ment meg nógv sum journalistur meðan eg havi verið burtur. Eg havi lært at siggja verðina við heilt øðrum brillum og eg eri ógíluga glaður fyri at hava verið burtur. Føroyar eru broyttar í mínum hugaheimi og eisini mín máti at hugsa uppá. Heimurin er vordin størri, lívið er ikki so svart og hvítt longur, - tað eru so ógíluga nógvir tónar millum tað

svarta og hvíta.

- At vága ella at tora er at missa fótastíð eina lotu, ikki at vága ella ikki at tora er at missa sjálv lívið, hevur Søren Kierkegaard eina ferð sagt. Tá ið tú fert av stað sprellum tú teir fyrstu mánaðirnar, men so fótur tú tær aftur og byrjar at trívast. Hvor skuldi trúð fyrri trimum árum síðani, at tað skuldi gerast ein ordilg grátikonsert tann síðsta dagin í Singapore. Tað vóru meiri enn 100 danir í kirkjunum og søgdu okkum farvæl. Tað var ringt at siga farvæl, vit hava nógvir vinir harviri og tá ið vit komu í lufthavnina stóð ein rúgva av fólki og heilsaðu okkum farvæl. Soleiðis nýta vit bond alla staðni. Og eg rokni við, at vit fáa nógvir vinir í Hamburg eisini hóast vit ongan kenna í lotuni, sigur Jústines Eidesgaard.

Jústines og Poula skrivuðu fyrri tveimum og einum hálfum ári síðani undir ein fyra ára sáttmála. Nú tey hava verið hálvt triðja ár í nógvahitanum í Singapore, hava tey ynskt at arbeiða fyrri donsku sjómanskirkjuna í Hamburg.

Umboða kirkjuna

Orsøkin til, at Jústines fyrri sløkum trimum árum síðani

saman við konuni gjørdi av, at arbeiða fyrri donsku sjómanskirkjuna, var fyrri at royna nakað annað.

- Eg var fullkomiliga útbrendur sum journalistur og tá hevði eg arbeiðt út í eitt sum blaðmaður í 14 ár. At eg valdi júst sjómanskirkjuna komst av, at eg altíð havi havt samband við sjómenn. Eg eri av fiskimannafamilju og so hevur mær altíð dámað væl at ganga umboð á skip. Hetta var eisini ein góður máti at sleppa út í verðina. Eg fekk arbeiði, eitt stað at búgva, skipað viðurskipti og so kundi eg brúka mína frítíð til at hyggja meg um og læra fólk at kenna, sigur Jústines Eidesgaard.

Uppgávan hjá Jústines í Singapore hevur verið at umboða kirkjuna. Tá ið skip eru komin inn hevur hann vitjað umboð.

- Tað hevur ikki verið mín uppgáva at prædika, men heldur at vísa, at kirkjan er har. Hava fólk trupulleikar havi eg verið har at tosa við. Ikki so nógv til at ráðgeva, men heldur til at lurta. Blóðini havi eg við umboð. Tað er ein skylda hjá einum journalisti at fylgja við soleiðis at tú kanst geva nakað víðari. Tað sama tá ið eg arbeiði fyrri kirkjuna havi eg

fylgt væl við, hvat gongur fyrri í Asia og so havi eg eisini roynt at fylgt við, hvat hendir heima í Føroyum. Og tá ið eg so komi umboð á skip spyr manningin um tíðindi. Og so havi eg fortalt.

- Sjómenn fyrr vóru partvís menn, sum vóru ógíluga væl virkandi og partvís menn, sum lógu í spritti, tá ið teir vóru í havni. Í dag eru siglandi fólk topp-professionellir starvsmenn, sum eru burturi í tveir mánaðir og heima í tveir mánaðir. Hesir hava ikki nógv brúk fyri hjálpsu so, men tann reint menniskjansligi parturin, at siga frá tíðindum heimanífrá og annars at lurta er enn sum áður neyðugur. Kanska gongur tað ikki so væl heima, kanska er konan sjúk, kanska er hann narraður, kanska er tað ein maður sum akkurát er blivin pápi og sum stúrir fyrri, hvussu tað gongst heima. Menn hava eina trongd til at siga frá slíkum kenslum, tað kenni eg frá mær sjálvum. Tøkniligt samskipti kann ikki koma í staðin fyri samskipti undir fyra eygum. Høvuðsuppgávan hjá mær er at lurta og annars verða ein natúrligur partur av teirri samrøðuni, sum gong-

ur fyrri seg á dekskontórinum ella í messuni, sigur Jústines Eidesgaard.

Hóast sjómenn í dag eru væl øðrvísi enn fyrr í tíðini metir Jústines, at tað framvegis er tørvur á sjómanskirkjum.

- Tað er eitt sera takksamt arbeiði at koma umboð á skip. Vit verða væl móttikin og eg eri komin at kenna nógv fólk. Vit hava eisini nógvir praktiskar uppgávur fyrri sjófolk sum til dømis, tá ið teir skulu í býin at keypa eitt ella annað. Tað kann vera stuttligt og uppgávarn kann vera heilt frá undirklæðum til konuna til tað stóra stereoanlegg. Og tá veit eg hvar eg skal leita, sigur Jústines.

Skrivað til føroyingar

Uppgávan fyrri donsku sjómanskirkjuna í Hamburg verður tann sama sum í Singapore, og presturin í kirkjuni har er Henrik Fossing, sum fyrst í áttatiárunum var prestur á Viðareidi.

- Orsøkin til, at vit vildu skifta arbeiði er, at vit vilja vera nærri Føroyum og Danmark, har synirnir hjá okkum, Edvard og Frii, búgva. Vansin við at vera í Singapore er, at vit hava verið rættiliga avbyrgd. Tað er dyrt at ringja heima, van-

lig fólk hava ikki ráð at vitja okkum har, tí tað kostar ógíluga nógv at ferðast harná. Treyðugt so, eg havi tosað við føroyingar næstan dagliga í Singapore. Eg haldi, at eg kenni hvønn tann einasta føroying sum siglir til Singapore. So eru tað fjakkarar og ferðafólk annars. Og onkuntíð hava fjakkarar steðgað og buð hjá okkum. Føroyingar sigla eisini til Hamburg. Tað verður kortini ikki akkurát tað sama sum í Singapore, tí har er so nógvur linjufartur, meðan tað í Hamburg eru meiri smá skip og coastarar sum koma, sigur Jústines Eidesgaard.

Meðan Jústines hevur verið burturi hevur hann javnan skrivað greinir til Sönnu, og so hevur hann eina ferð um mánaðin skrivað útisetabrev til sendingina Kvøldarstundina, sum verður send hvørt gerandisvöld í Útvarpi Føroya.

- Tað hevur mær dámað sera væl. Útisetabrevini eru ikki júst greinir, men meiri tað eg havi upplivað. Tað at hava brævaskipti til eitt heilt fólk er stuttligt. Tú skalt helst hava ein føroyskan vinkul, tá ið tú skrivar til føroyingar úr Singapore, men longri tú ert burtur, verri er at siggja hesar vinklarnar, tí gerandisdagurin í Singapore verður vanligur. Tað er ikki so nógv í Singapore sum er lógð í dag sum tað var tá fyrri tveimum og einum hálfum ári síðani. Í byrjanini undraðist eg yvir alt, tað geri eg ikki longur.

- Hamburg sær út til at vera ein deiligur býur og eg haldi at týskarar líkjast føroyingum í útsjón. Eg kenni meg væl at ganga í Hamburg og tú sært akkurát tær somu týpnar mæla í gøtum í Hamburg sum í Havni, sigur Jústines Eidesgaard.

Hann er ein skrivandi maður, men hann hevur ikki skrivað dagbók, meðan hann hevur verið burturi.

- Eg ræðist dagbókur. Eg fái ov nógvur smálutir við. Mær dámar betur at hava alt í minningu, tí so kann eg síla frá.

Um hálvt annað ár eru tit leys av sáttmálanum. Hvørjar ætlanir hevur tú tá?

- Tá komi eg heim aftur sum journalistur, sigur Jústines Eidesgaard at enda í viðtali.